Recensie: Tarzan ****1/2

Stage Palladium Theater
donderdag 5 september 2024

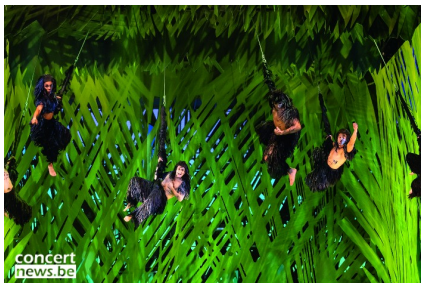

foto © Johan Persson

Recensie:
Een rijzende ster kan je Elindo Avastia, bij ons vooral gekend om zijn rol als Jimmy in Ghost Rockers niet meer noemen. Tien jaar zit ie ondertussen in het musicalvak wat hem hoofdrollen opleverde in o.a. Kinky Boots, Frozen en Tarzan. Juister lijkt ons dan ook om hem te beschouwen als een gevestigde waarde ondertussen. Die laatste twee musicals speelde en speelt ie in Duitsland waar we hem gingen opzoeken in het Stage Palladium theater net voor ie de schmink in moest voor Tarzan.

Of het nu gaat over Olaf, de sneeuwpop die ie neerzette in de Duitse versie van Frozen in Hamburg of Terk in Disney's Tarzan in Stuttgart nu, niet zelden zet ie een comic relief-personage neer, dat humor mag brengen en geliefd is door een van de personages. Olaf zorgt voor wat luchtigheid in de donkerte van Frozen waar onder andere twee mannen tegenover elkaar komen te staan (Kristoff en Hans) en in Tarzan is ook die lichtheid welgekomen voor de kids omdat Kerchak (Daniel Rakazs) en Clayton (Luciano Mercoli) erin diametraal tegenover elkaar komen te staan nadat de dreiging tussen hen beetje bij beetje vakkundig opgedreven wordt. Resultaat: ook Terk is een geliefd personage bij het publiek. Terk, de chimpansee-vriendin (want eigenlijk is het een vrouwtje) is close met het hoofdpersonage Tarzan terwijl Elindo als Olaf verbindend werkte tussen Anna en Elsa.
Toch zit er ook een sérieux, een emotionele laag in die rollen, wat het uiteraard een cadeau maakt om ze te spelen. Olaf zorgt voor inzicht bij Anna. Terk in Tarzan moet dan weer leren zijn vriend los te laten wanneer die steeds meer begint op te trekken met Jane (Deike Darrelmann). Het thema van deze musical is dan ook één familie zijn ('Zwei Welten'), verschillend maar toch gelijk aan elkaar, en die verschillen leren accepteren ('Warum, wieso') tussen jou en je omgeving. Maar even goed komt ook een emotie als eenzaamheid ('Warum, wieso') aan bod en is er uiteraard ook liefde in het spel.
Wat heel bijzonder is, is dat Elindo cover was voor Lola in Kinky Boots in Nederland, een dragrol. Je zou kunnen stellen dat ook dat - weliswaar heel licht en subtiel - in de rol van Terk zit. Als je dat dan nog eens combineert met het feit dat ie een drummer speelde in de serie van Studio 100 waardoor ie in Vlaanderen en Nederland bekendheid verwierf, en je weet dat de muziek van Tarzan geschreven werd door Phil Collins die naast liedjesschrijver ook een drummer is (denken we maar aan die fantastische drumriff uit 'In the air tonight') dat lijkt alles wel min of meer aan elkaar te linken en zie je een bepaalde rode draad doorheen het pad dat ie bewandelt. Met stip is ie de Ghost Rocker die het internationaal het verst geschopt heeft tot nog toe terwijl zijn collega's van destijds waar ie nog steeds contact mee heeft - ze zijn nog steeds elkaars

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

grootste supporters en proberen steeds elkaars shows te zien - het (voorlopig) houden om actief te zijn op de Benelux-as.

Qua skills heeft Elindo ook een enorme progressie gemaakt met de jaren. De manier waarop ie Terk, toch wel een dragende rol in Tarzan in Stuttgart neerzet, is ronduit fe-no-me-naal. Hoewel ie zichzelf wat hees vond, haalde hij moeiteloos zijn hoge noten, zong ie krachtig door terwijl ie door het theater vloog alsof het een liaan was aan het begin van het tweede deel.

Op dat vlak is Tarzan de musical een unicum in het genre, er komen touwen en bungeetechnieken aan te pas, en het dansen wordt ingeruild voor acrobatie waardoor het geheel heel dynamisch oogt, niet zelden begeleid door ritmische muziek terwijl de ballads – qua gevoel is 'A whole new world' nooit ver weg tussen Jane en Tarzan (Terence van der Loo) tijdens het liefdesduet 'Auf Einmal', ook visueel niet trouwens. Maar dé hitsong die het meest gekend is, is uiteraard 'Dir gehé¶rt mein Herz' ('You'll be in my heart') voor Kala (bloedmooi gebracht door Marle Martens) die zich als een moeder ontfermt over de wees Tarzan, een melodie die als een leidmotief doorheen de show verweven zit. Enkele keren horen we het refrein instrumentaal, en tot twee keer toe wordt de song (de eerste keer zelfs redelijk vroeg in de show) gebracht.

Wat Elindo's prestatie zo straf maakt in Tarzan, is dat ie meermaals ondersteboven hangend aan een touw zingt en hoewel de zwaartekracht die dan meespeelt een effect heeft op zijn lichaam, ademhaling en stem, blijft ie stemvast en overtuigend in feilloos Duits (lees: zonder Hollands accent) zingen. Alleen al daarom zou je een retourtje naar Stuttgart moeten boeken.

Hij heeft trouwens maar liefst 5 songs: 'Du brauchst einen Freund' dat ook in het tweede deel hernomen wordt, 'So ein Mann', 'Krach im Lager' en hij opent zwevend over de parterre het tweede bedrijf met een 'Entr'Acte' wat vooral voor de eerste 12 rijen – ook tijdens andere scènes - voor een immersive gevoel zorgt.

Naast de straffe lichtshow (denken we maar aan de scène met de fluorescerende bloemen onder het blacklight), de geprojecteerde kaart (die aan Wicked doet denken), en de schipbreuk visuals (die wat weg hebben van Frozen), is het ontegensprekelijk Elindo's prestatie die hem dé ster van Tarzan maakt. En waar je al helemaal voor smelt zijn de vaderlijke gevoelens die ie weet over te brengen in Tarzan.

Elindo is ondertussen in het echte leven papa. In de manier waarop ie met de jonge Tarzan (tijdens onze voorstelling was dat Loui) omgaat, zie je dat ie dat is. Zo lieflijk en zorgend is ie. Hoe mooi! Elindo moet het jongetje enkele keren bijvoorbeeld zekeren en in de lucht duwen, en dan weer los maken van het touw. Dat doet ie op zo'n fijne manier dat de magie tussen de twee, die dan de ontluikende vriendschap tussen Terk en de jonge Tarzan spelen, recht naar je hart gaat. Het zijn in dat soort cruciale scènes dat de twee personages gezet worden en de broodnodige body meekrijgen waarop de rest van de show dan verder kan surfen terwijl het allemaal speels blijft ogen, en het menselijke gedrag – hoe subtiel ook - even lichtjes komt doorschemeren hoewel vooral het dierlijke in de ape movements tussen hen speelt. Een ontroerende en prachtige mix levert dat op.

< Bert Hertogs >

Wie Elindo in Vlaanderen aan het werk wil zien, kan dat in januari 2025. Dan speelt ie de hoofdrol Lola in Kinky Boots de musical in de Arenbergschouwburg te Antwerpen. Speciaal daarvoor pakt ie zijn verlofdagen bij Tarzan in Stuttgart op om te kunnen schitteren in deze musical. In het meer dan een half uur durend audio interview dat we met hem in de Green Room (die eigenlijk blauw is) backstage met hem hadden in Stuttgart, legt ie uit waarom de rol van Lola afvinken van zijn bucketlist voor hem zo belangrijk is. En op het einde vragen we hem of er een reé¼nie van Ghost Rockers in zou kunnen zitten nu de kinderen van toen tieners of jonge twintigers zijn geworden en de nostalgische gevoelens van de fans van toen die hen als hun jeugdhelden beschouwen, steeds meer lijken aan te wakkeren. Veel luisterplezier!

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.